

Vergaderjaar 2008–2009 A

31 900 (R 1879)

Internationaal verdrag ter bestrijding van dopinggebruik bij sport, met bijlagen; Parijs, 19 oktober 2005

Nr. 1 HERDRUK¹

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 5 maart 2009

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 18 maart 2009.
De wens dat het verdrag aan de uitdrukkelijke goedkeuring wordt onderworpen kan door de Gevolmachtigde Ministers van de Nederlandse Antillen onderscheidenlijk van Aruba te kennen worden gegeven uiterlijk op 17 april 2009.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 2, eerste en tweede lid, en artikel 5, eerste en tweede lid, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord, heb ik de eer u hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen het op 19 oktober 2005 te Parijs totstandgekomen Internationaal verdrag ter bestrijding van dopinggebruik bij sport, met bijlagen (Trb. 2006, 194 en Trb. 2007, 5).

Een toelichtende nota bij dit verdrag treft u eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt voor de Nederlandse Antillen gevraagd.

Aan de Gouverneur van de Nederlandse Antillen is verzocht hogergenoemde stukken op 18 maart 2009 over te leggen aan de Staten van de Nederlandse Antillen.

De Gevolmachtigde Minister van de Nederlandse Antillen is van deze overlegging in kennis gesteld.

De minister van Buitenlandse Zaken,
M. J. M. Verhagen

¹ In verband met het toevoegen van de termijntekst. Het eerder als Kamerstuk 31 900 (R 1879), nr. 1 gepubliceerde Kamerstuk komt hierbij te vervallen.

TOELICHTENDE NOTA

Inleiding

Het advies van de Raad van State van het Koninkrijk wordt niet openbaar gemaakt, omdat het zonder meer instemmend luidt (artikel 25a, vijfde lid jo vierde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State).

Vanwege de noodzaak om het antidopingbeleid te intensiveren werd op het eerste World Doping Congres in 1999 tussen sport (Internationaal Olympisch Comité) en overheden een afspraak gemaakt over een samenwerking die gestalte kreeg door de oprichting van het World Anti Doping Agency (WADA). Het betreft een agentschap dat op paritaire basis bestuurd en gefinancierd wordt door overheden en sport. Daarnaast is een afspraak gemaakt over een mondiale harmonisering. Deze is voor een groot deel verwezenlijkt door het invoeren van de World Anti Doping Code (zie: http://www.wada-ama.org/rtecontent/document/code_v3.pdf), met gedetailleerde en uniforme regels voor sportorganisaties (zoals strafmaten, verboden stoffen, informatieverplichting aan sporters) en een aantal regels voor overheden (zoals faciliteren anti-dopingorganisaties, voorwaardenstellend beleid ten opzichte van sportorganisaties en de aanpak van het probleem van voedings supplementen en doping). Aangezien WADA een privaatrechtelijke organisatie is waaraan overheden zich niet rechtstreeks kunnen binden, is op 19 oktober 2005 in het kader van UNESCO (Organisatie van de Verenigde Naties voor Onderwijs, Wetenschap en Cultuur) een Internationaal Verdrag ter bestrijding van dopinggebruik bij sport tot stand gekomen.

Het onderhavige Verdrag is reeds goedgekeurd voor Nederland en Aruba (zie Kamerstukken II 2006–2007, 30 835 (R1816)) en voor beide landen in werking getreden. Aangezien de Regering van de Nederlandse Antillen tot de conclusie is gekomen dat het Verdrag mede voor de Nederlandse Antillen zou moeten gelden, wordt thans de parlementaire goedkeuring gevraagd voor dat land.

Het belang van het Verdrag voor de Nederlandse Antillen ligt op het internationale en het nationale vlak. Zo wordt internationaal bijzondere waarde gehecht aan de aansluiting bij andere landen op het gebied van de bestrijding van doping in de sport. De Nederlandse Antillen moeten in staat blijven misbruik op dit gebied te bestrijden, en zij beseffen dat dit, gezien de snelle ontwikkelingen op het gebied van dopingbestrijding, niet alleen gedaan kan worden. Bovendien willen de Nederlandse Antillen zich blijven beroepen op een goede internationale reputatie en daarbij vooral uitdragen dat het land de ethische waarden bij het bedrijven van sport hoog in het vaandel heeft staan. Dit is voor het land en zijn sporters direct van bijzonder belang gelet op de vele Nederlands-Antilliaanse sporters die zowel in Europa als in de Verenigde Staten van Amerika op topniveau actief zijn.

Op het nationale vlak zal het Verdrag de juiste boodschap uitdragen naar de sportende gemeenschap en in het bijzonder naar de sportende jeugd. Bovendien zijn de gevaren verbonden aan het gebruik van prestatieverhogende middelen een belangrijke reden om het gebruik daarvan op alle niveaus en onder alle omstandigheden die niet aan de directe gezondheid van de sporter gerelateerd zijn, te ontmoedigen en waar nodig te verbieden.

Het Verdrag

Het UNESCO-Verdrag kent geen verplichting tot invoering of harmonisering van nationale wetgeving. Zo hebben de Verdragspartijen een vrije keuze van de in te zetten instrumenten, variërend van wetgeving tot administratieve procedures. Het Verdrag legt wel een aantal verplichtingen voor de Verdragspartijen vast die voortvloeien uit de World Anti Doping Code. Het gaat echter om weinig harde verplichtingen, hetgeen onder andere tot uiting komt in de veelheid van inspanningsverplichtingen.

tingen en in de veelvuldige toegepaste clausule «waar toepasselijk». Veel van deze verplichtingen zullen in de Nederlandse Antillen worden nagekomen via de sport- en/of antidoping organisaties. In dit verband gaat het om samenwerking met de sportbonden en in het bijzonder met het Nederlands-Antilliaanse Olympisch Comité (NAOC).

De definitie van «atleet» in artikel 2, vierde lid, van het Verdrag bepaalt in belangrijke mate de reikwijdte van het antidopingbeleid. Er is een beperkte groep atleten die in aanmerking komt voor het ondergaan van dopingcontroles en er is een groep atleten c.q. sporters die in georganiseerd verband aan sport deelnemen en die onderwerp kan zijn van informatie en educatieve programma's. Ingevolge artikel 7 dient gezorgd te worden voor binnenlandse coördinatie van het antidopingbeleid. De Nederlandse Antillen voldoen hieraan. Artikel 8 verplicht het beperken van de beschikbaarheid en het gebruik in de sport van verboden stoffen en methoden. Ook hieraan voldoen de Nederlandse Antillen op grond van de Landsverordening op de Geneesmiddelenvoorziening (PB. 1969, nr. 24) en de daaruit voortvloeiende landsbesluiten, alsmede de Landsverordening Inspectie voor de Volksgezondheid (PB. 2002, nr. 8).

Artikel 11 gaat in op de financiële maatregelen die genomen kunnen worden indien een sportorganisatie geen adequaat antidopingbeleid voert; het kan bijvoorbeeld gaan om subsidiekorting bij de sportorganisaties of korting op de uitkering van topsporters. Alle contracten die sinds februari van dit jaar voorbereid c.q. gesloten zijn voor subsidie van het Land, de Nederlandse Antillen, aan de sportbonden en in voorkomende bijzondere gevallen aan individuele sporters, bevatten reeds bepalingen in overeenstemming met het Verdrag en in het bijzonder met artikel 11, onderdelen b en c, van het Verdrag. Tot de gronden voor intrekken of opschorten van een gedeelte van of van de volledige financiële steun die bij deze overeenkomsten is toegekend, behoort het zich niet houden aan de door de WADA aangenomen World Anti Doping Code.

De toelichtende nota met betrekking tot de goedkeuring van het UNESCO-Verdrag voor Nederland en Aruba verwijst naar de op 16 november 1989 te Straatsburg totstandgekomen Overeenkomst ter bestrijding van doping (Trb. 1991, 8). Dat verdrag is op 6 november 2008 voor de Nederlandse Antillen bekrachtigd en kent in zijn algemeenheid een hogere standaard dan het UNESCO-Verdrag. Laatstgenoemd verdrag heeft ten opzichte van het Raad van Europa-verdrag echter één belangrijk nieuw onderdeel, namelijk de erkenning van de missie van WADA en van het principe van paritaire financiering van WADA door sport en overheden.

De minister van Buitenlandse Zaken,
M. J. M. Verhagen